REMADE

ALEX SCARROW

Alex Scarrow

REMADE

Copyright © Alex Scarrow 2016
"First published 2016 by Macmillan Children's Books,
an imprint of Pan Macmillan"

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Aneta Zemánková, 2019
Obálka © Kreatika, s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-291-9 (pdf)

Alex Scarrow

REMADE

Přeložila: Aneta Zemánková

KNIHY OMEGA

Pro Debbie… mou drahou „kamarádku“ ;)

Velké díky Jamesi Richardsovi,
že knihu přečetl z pohledu mikrobiologa.

Veškeré chyby jsou mé, ne jeho!

PRVNÍ ČÁST

PRVNÍ KAPITOLA

Západní Afrika

Té dívce bylo jen deset let. Jmenovala se Camille. Mířila ke studni, z níž měla nabrat vodu. V rukách se jí houpaly velké, otlučené a promáčknuté džbány. Najednou si všimla té věci, jak leží jen pár metrů od ušlapané polní cesty.

Mrtvý pes.

To nebyl nijak neobvyklý pohled. Až na to, že tohle byla jen *půlka* mrtvého psa. Camille sešla z cesty na hrubou zem a dávala si pozor na hroudy suché zeminy. Pořád tu byla spousta starých, rezivějících min, před kterými bylo třeba mít se na pozoru. Byly zpola pohřbené v sluncem vysušené hlíně… každodenní připomínka dní občanské války.

Jak se k psovi přibližovala, uviděla, že ještě pořád žije. Tmavě zbarvené zvíře naříkalo a packami hrabalo do hlíny, jako by se snažilo odplazit. Jeho hlava, hrudník a tlapy, celá neporušená přední část těla končila chaoticky roztrhanými kostmi, šlachami a vyhřezlými orgány. Když k němu přistoupila, podíval se na ni. Funěl a z tlamy mu visel jazyk.

Camille se přikrčila vedle umírajícího zvířete. „Ty chudinko," řekla jemně. Pes musel spustit jednu ze starých min, která mu utrhla zadní část těla.

Sehnula se a pohladila ho po čenichu. Zvíře jí olízlo ruku, žalostně vděčné za její společnost.

„Jen spi, děvče." Z nějakého důvodu si byla jistá, že je to fena. „Spi."

Žena. V téhle strádající zemi vždycky trpěly ženy a dívky. Muži dělali to, co dělali, a všichni ostatní to museli snášet. Pohladila zvíře po hlavě. Olízlo jí prsty. Jazyk po sobě zanechal mazlavé sliny krví zbarvené do růžova. Fena se zachvěla, vydechla pěnu z nozder a pak s posledním zanaříkáním umřela.

Camille se napřímila a rozhlédla se kolem.

Nikde v blízkosti nebyl důlek tmavé, čerstvě odkryté země, který by ukazoval na nedávný výbuch. Možná, že se zvíře dokázalo kus odplazit poté, co bylo vyhozeno do povětří?

To se však nezdálo pravděpodobné. Navíc se nehoda musela stát nedávno. Určitě by tu ránu slyšela.

Ne že by na tom teď záleželo. Fena byla mrtvá. Její trápení bylo u konce. Alespoň že tu Camille byla, aby ji utěšila v posledních momentech života. Otřela si vlhké prsty o své žluté tričko, kde zůstaly světlounce růžové šmouhy.

Škubla sebou. Jemná bavlna jí pod citlivými konečky prstů připadala podivně hrubá.

To bylo zvláštní, protože měla kůži zhrublou prací a na prstech měla mozoly od každodenního nošení džbánů s vodou. Podívala se na svou ruku…

… a uviděla, že jí ze špiček prstů zmizel tmavý pigment, a obnažil tak surové růžové maso, které se vlhce lesklo… jako citlivá čerstvá kůže pod prasklým puchýřem.

Camille zemřela o hodinu později.

DRUHÁ KAPITOLA

Leon si říkal, že tohle je něco docela jiného. Mohla za to rychlost, s jakou se to všechno stalo. Z jakéhosi podivného komentáře, který zaslechl v rádiu na konci ranních zpráv, se to rychle změnilo na hlavní bod zpráv televizních a pak na konec světa. To všechno se událo v průběhu jednoho týdne.

Pospíchal, aby dojedl snídani, když jeho pozornost upoutalo několik slov, která pronášel hlasatel v rádiu BBC 4 během úplně poslední reportáže.

„… v Nigérii. Z oblasti zatím nemáme příliš informací, ale víme, že se tamní úřady snaží dostat situaci pod kontrolu…“

Přestal vnímat mámu a mladší sestru, které obě mluvily a navzájem se neposlouchaly. Leon se snažil vnímat hlasatele i přes jejich pronikavé blábolení. Byl si jistý, že zaslechl slovo *mor*.

„… žádné potvrzení o tom, že jde o další epidemii eboly. Vlastně jsme už slyšeli, že tato možnost byla vyloučena…“

A pak už v rádiu mluvili jen o nudném světě sportu. O kterém atletovi se zjistilo, že dopuje, kterému fotbalovému týmu hrozí, že vypadne z fotbalové ligy…

Prostě bla bla bla. Běžné věci, které vyplňovaly ranní vysílání od 8.30 do 8.40. Tohle bylo užitečným každodenním ukazatelem toho, že by měl dojíst své cereálie Weetos a vydat se na cestu.

Odstrčil od sebe misku čokoládového mléka a vstal. Hotovo.

Musí stihnout autobus do školy. Přetrpět další den. Stejně jako ten před ním a ten po něm.

„Leone?“

Podíval se na mámu. „Hm?“

„Říkám, abys nezapomněl donést domů tašku s tělocvikem. Oblečení už ti touhle dobou musí obrůstat plíseň.“

„Jo, jasně,“ zamumlal. Popadl z opěradla židle batoh a zamířil do chodby.

„A co miska?“ Grace zvedla oči od telefonu. Byla zaneprázdněná krmením virtuálních poníků. *Přejetí prstem po displeji – upuštění jídla – zvuk žvýkání – zaržání… body!* Jako by to bylo něco skutečně důležitého.

Povzdechl si nad svou panovačnou sestrou. Je jí dvanáct a už do něj rýpá, jako by byla jeho matka; menší verze, ale úplně stejně rýpavá. Znovu si povzdechl, vrátil se zpátky a misku zvedl.

„A Leo… vážně bys neměl plýtvat mlékem.“

Zamračil se na ni, což byla jeho varianta pro *trhni si*, vylil mléko do odtoku a položil misku do dřezu. Částečně to byla vzpoura proti jeho mladší sestře.

„Hodný kluk," řekla máma roztržitě, zatímco jednou rukou zápasila s knoflíky na blůze a druhou si u ucha přidržovala telefon. Protáhl se kolem ní, obešel kuchyňský stůl a zamířil do chodby.

„Leone?" zavolala za ním.

Zastavil se a otočil.

Provinile se na něj usmála s telefonem pořád přitisknutým k uchu. „Bude to v pořádku. Brzo si tu zvykneme."

Tušil, že čeká, až ji spojí, a zatím poslouchá praskající hudbu, jakou hrají třeba ve výtazích. Zabitý čas. Čas na syna.

„Vím, že je to těžké, Leo, ale…"

Věděl, že se cítí špatně kvůli tomu, jaké to teď je, že cítí vinu za všechno, co se nedávno stalo. Bylo jí líto, že na ně nemá skoro žádný čas.

„Jo, no…," to bylo všechno, co dokázal odpovědět. Pokrčil rameny. Nezmohl se na nic, co by připomínalo úsměv.

„Našel sis už nějaké kamarády, ne?" pokračovala. Napůl to konstatovala a napůl se ptala.

Přikývl. „Jasně." Lhát bylo jednodušší než přiznat pravdu. Poslední, co potřeboval, bylo, aby mu máma říkala, že se potřebuje *zapojit*… že se má začlenit mezi ostatní děti.

„Co tvoje hlava?"

Leon opět pokrčil rameny. Poklepal si na spánky. „V pohodě."

„Máš nějaký aspirin? Kdyby náhodou?"

„Jo."

„Jdeš na autobus?"

„Hm."

„Nezapomeň na zpáteční cestě vyzvednout sestru."

„Nezapomenu."

Grace si při netballu zlomila předloktí. Měla ho v sádře a máma chtěla, aby ji doprovodil domů. Sestru bolela ruka, jemu pulzovalo v hlavě a měl podezření, že máma bere prozac… všichni tři do sebe házeli prášky jako závisláci v drogovém doupěti.

Máma se na něj soucitně podívala a on na chvíli zahlédl její staré já. Mámu... předtím něž si změnila jméno zpátky na *Jennifer Buttonovou,* a téměř *chirurgicky* tak odstranila všechny stopy po jeho tátovi. Mámu z doby, kdy na něj měla čas.

„Leone… zlatíčko, všechno se to vyřeší –" Najednou jí spojili hovor. „Ach ano, schůzky prosím."

Otočil se a zamířil do chodby, z věšáku u dveří sundal bundu a vyšel ven. Kdyby věděl, jak tenhle týden dopadne, jaké budou následující měsíce… řekl by jí, že ji má rád, že všechno to, čím si minulý rok prošli, je v pořádku…

Odpouštím ti, mami.

Nic z toho ale vědět nemohl. Ten den bylo teprve pondělí. Stejné jako jiné pondělí. Další den, kdy se věci prostě dějí, nebyl ničím zvláštním, kromě jednoho slova, jež skoro neslyšel v rádiu hrajícím v pozadí.

Mor.

TŘETÍ KAPITOLA

Leon to tady už teď nenáviděl. Byl ve škole Randall Sixth Form již sedm týdnů a nepromluvil s více než tuctem studentů. Přišel v pololetí… klidně mohl přijít zamazaný lidskými výkaly. Každá malá skupinka a každý malý gang už byly pevně utvořené a držely si ho od těla.

Nikdo se nezdál ochotný přijmout toho nového vytáhlého kluka s legračním newyorským přízvukem do svého malého kruhu. Většinou ho nechávali na pokoji. Bylo tu ale pár kreténů, kteří si na něj dovolovali. V jejich posměšcích nebylo nic vynalézavého – „Vilík Amík“ a dalších pár takových hrozně chytrých hlášek. Dělali to každý den, obvykle jen pět minut a pak je to přestalo bavit a šli šikanovat někoho jiného.

Když to máma jemu a Grace oznámila – to, že se s tátou rozvádějí a že si je bere zpátky domů, do Anglie, kde budou žít blízko jejích rodičů –, byl v šoku. Slzy. Panika. Zhroutily se základy jeho světa.

Ale byla to svým způsobem i úleva. Úleva od hádek, štěkavých výměn názorů v chodbě jejich bytu v New Yorku.

Od tlumených hlasů za zavřenými dveřmi ložnice. Mumlání, které skončilo s *Trhni si* a zhasnutím světla.

Máma se to zoufale snažila podat z té lepší stránky.

Říkala, že Anglie a Londýn jsou *totálně hustý* místa k životu. (*Ach Bože… mami, prosím ani se nesnaž tak mluvit.*) Přesvědčovala jeho i Grace, že všechny ostatní londýnské děti budou milovat jejich „exotické přízvuky jako z filmu", že budou fascinované svými zajímavými novými americkými přáteli, i když se Leon i Grace narodili v Británii.

Byla úplně mimo. Žádné dítě nechce vyčnívat.

Stejně jako žádný voják nevystrčí hlavu ze zákopu, pokud nechce, aby se rozprskla po chlapovi vedle něj. A ten „kůl" americký přízvuk k němu opravdu poutal pozornost. Na konci prvního dne z něj byl *Vilík Amík.* Na konci prvního týdne to zmutovalo na *Vilík buzík*. „Hej, protože, šak víš, se to rýmuje."

Geniální.

Mnohokrát vysvětlil, že není Amík. Je Brit. Narodil se v Británii, máma je Britka. Prostě jen strávil prvních šestnáct let svého života ve Státech. To přece není zločin.

Ve třídě byl ještě jeden vyvrhel, někdo, s kým se Leon střídal na pozici cíle dne. *Samir*. Zkrátil si jméno na Sama, protože si myslel, že to zní hustěji. Přišel za Leonem během dopolední přestávky, když se Leon probíral nechutnou změtí vlhkého oblečení ve své tašce na tělocvik. Máma měla pravdu, páchlo to, jako by se tam něčemu dařilo.

„Zdar, Leone."

„Ahoj," odpověděl a vzhlédl. Samova rodina přišla z Pákistánu, ale tím, jak mluvil, jak se oblékal a jak se

choval, byl víc „britský“ než zbytek studentů v jejich ročníku.

„Právě mi psal táta.“

„A?“

„Ptal se…,“ Sam vytáhl telefon a odemkl ho. „Ptal se, jestli jsem viděl zprávy.“

„Viděl zprávy? Proč? Co je?“

„Já nevím,“ odpověděl Sam. „Asi se něco stalo. Možná bomba?“

Bomba? Kdyby to bylo něco jako poplach kvůli bombě v metru ve čtvrti Shepherd's Bush, který nastal před několika měsíci, předpokládal, že by to oznámil školní rozhlas.

„Jdu do knihovny. Chceš jít taky?“ zeptal se Sam.

Školní knihovna byla spíš jako internetová kavárna než sklad knih. Na jedné straně byla řada počítačů a na té druhé regály s ohmatanými časopisy a netknutými novinami. Uprostřed stál otočný stojan s paperbacky, které knihovnice každý den optimisticky obměňovala za „nejnovější knihy, které si každý teenager *musí* přečíst!“.

Sam vešel první. Otočilo se na ně několik hlav z různých skupinek studentů, které k sobě byly pevně přimknuté a plánovaly bůhvíco. Nenáviděl vcházení do místností. Hlavy se vždycky otáčely, pohledy sledovaly. Mnohem raději odcházel.

Leon se schoval za Samem Chutani, který se zdál stoprocentně odolný vůči chichotání na chodbách, postranním pohledům a ohrnutým rtům. Oblékal se jako dospělý, jako IT konzultant: obleky z Primarku, polobotky, kravata

a košile a v náprsní kapse měl vždycky plnicí pero. Jednoduše mu byli všichni ukradení a nevšímal si jejich nátlaku na to, aby se podřídil.

To mu Leon záviděl. Záviděl mu jeho tvrdou nosorožčí kůži.

Sam se posadil u jednoho z počítačů a přihlásil se ke svému studentskému účtu. „Můj táta v práci celý den sleduje zprávy na stránkách Reuters. Vždycky jako první ví, když se někde něco stane."

Když se otevřela webová adresa Reuters, čekal Leon nějaký velký apokalyptický titulek, který by zaujal jejich pozornost, ale nic neviděl. Dnes podle všeho nebyly odpáleny žádné bomby. Žádná zřícená letadla. Žádná střelba na turisty nebo masakry v obchodních centrech. Dnes se pro jednou zdálo, že propukl zdravý rozum.

Sam ukázal na titulek v rubrice obchodu s technologiemi. „To je ono."

ForTel koupil svého indonéského rivala v silikonu.

„Jo… jasně," řekl Leon. *Šokující.*

Samův otec řídil malý obchod s počítači. Stavěl počítače na objednávku a cena silikonových čipů pro něj byla *vším*. Věděl, že si Sam buduje vlastní počítač, „monstrózního ninju, který všem nakopá zadek". Připravoval se na „poslední" *Call of Duty*, které má vyjít přesně před Díkůvzdáním.

Poslední? *Jasně.* Leon předpokládal, že umře stářím, než se tahle dojná kráva utahá.

Pak si všiml další zprávy na spodní části stránky.

Karanténa… a nějaký název místa, o kterém nikdy neslyšel.

Sam klikl na odkaz a prohlížeč je okamžitě přesměroval na oficiální web ForTelu.

„Počkej!“ řekl Leon. „Můžeš se vrátit zpátky?“

„Jasně.“ Sam si povzdechl a vrátil se zpět na stránku Reuters.

Malý titulek už tam nebyl. Rozvržení webu bylo jiné, nová stránka s novými zprávami.

„Sakra, je to pryč.“

„Co hledáš?“

Leon zavrtěl hlavou. „To je jedno. Bylo to něco o… já nevím, prostě…“

Sam ho poplácal po zádech. „Jsi v pohodě, Leone?“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Jónské moře

Velitel Benito Arnoni stál na přídi motorového člunu *Levriero*, připravený vyhodit provaz. Lodivod člunu vládní agentury Guardia di Finanza na zdolání posledních dvaceti metrů zčeřené vody vypnul motory.

Loď před nimi byla běžná rybářská bárka, jakou s oblibou využívali pašeráci migrantů. Aby maximálně využili místo na palubě, byly z ní odstraněny veškeré rybářské pruty a zařízení. Loď poprvé zahlédli před hodinou a Arnoniho hlídku spěšně vyslali, aby ji zadržela.

Něco bylo špatně, to bylo jasné už ve chvíli, kdy byla loď stále jen tečkou na obzoru. Když k ní teď dorazili blíž, zjistili, že je to vyloženě zlé. Žádné mávající paže, žádné řady podvyživených obličejů a žádné bolestivě hubené a vyděšené postavy, které se o sebe opíraly, aby na houpající se a kymácející lodi neztratily rovnováhu.

Zdálo se, že je plavidlo zcela opuštěné. Arnoni neměl komu hodit provaz.

Jejich motorový člun se pomalu přiblížil k opuštěné lodi a Arnoni stojící na přídi natáhl krk, aby lépe viděl přes prázdnou palubu. Nebyla vidět žádná těla, ale loď se zdála zvláštně *ozdobená*. Zrezavělou oprýskanou palubu pokrývaly jasně růžové stuhy jako vánoční vystřelovací konfety. Některé z těch konfet byly i v kormidelně, kde ovíjely podpěry až nahoru k rádiové anténě, kde byla do shluku smotaná velká růžová stuha a třepotala se jako prapor. Arnoni si chvíli říkal, jestli tahle loď není něčí představou o žertu. Snaha se zviditelnit. Možná, že si tak abstraktní umělec představuje smysluplné „umění". Všechno se navíc zdálo být postříkané rudou a hnědou barvou, jako by umělec nebyl úplně spokojený se svými stuhami a jejich kreativním sdělením.

Když příď člunu narazila do přední poloviny lodi, přehodil Arnoni nohu přes bezpečnostní zábradlí a skočil na druhou palubu.

První, co ho udeřilo, byl ten zápach. Nechutně sladký, ale přitom pronikavý, který mu připomněl háky se solenou šunkou.

A ne… určitě to nebyly konfety nebo ozdobné stuhy. Sklonil se dolů a blíže zkoumal ty růžové pásky. Vlhce se leskly.

„*Merda*."

Loď vypadala jako jatka, jako by na ni někdo z nebe shodil jejich obsah. Teď věděl, co cítil. Byl to hnilobný, nechutně sladký zápach rozkládajícího se masa. Zakryl si nos a ústa, když šel podél strany lodi a prodíral se úzkým prostorem kolem kormidelny směrem k otevřenému

velitelskému můstku na zadní palubě a pak zase zpátky. Nízká zelená markýza natažená přes příď se třepotala a šustila ve větru. Zhluboka se nadechl ústy… uklidnil si tak nervy a svůj žaludek. Věděl, *cítil*, že je toho pod tím k vidění víc.

Sehnul se pod markýzu.

„*Gesu Cristo*!“ Pokřižoval se. Jeho úplně první myšlenka byla ta, že zírá na dílo samotného ďábla. Nějaké barbarské, hravé dioráma, které bylo důmyslně vyrobené z částí lidského druhu.

Velitel Benito Arnoni se pozvracel… a jen za hodinu už byl také mrtvý.

PÁTÁ KAPITOLA

Škola Leonovi končila ve dvě hodiny. Měl mít ještě hodinu klíčových dovedností, kvůli které by končil ve tři, ale rozhodl se tam nejít. Místo toho šel ke skříňce a vyndal z ní tašku na tělocvik. Oblečení uvnitř bylo přesvědčivě vlhké a zablácené. Vezme je dnes domů a dá je mámě, aby je hodila do pračky. Ona se ho svědomitě zeptá na to, jak mu šel fotbal po škole. On jí řekne, že dobře, že samozřejmě, že se přátelí. Řekne, že ti kluci jsou *jako totálně v pohodě*. Ona se usměje, zatímco bude do pračky cpát jeho úbor, a pak se vrátí k přemýšlení o práci a o sobě, k dumání nad tím, jak jim jeho a Gracein otec úplně zpackal životy.

Leonovo předstírání zatím fungovalo dvakrát. Vzal si do školy svoje oblečení a tenisky, protáhl je kaluží, nechal je několik dní vlhké a pak je donesl domů a řekl mámě, že se moc bavil, když si kopal s ostatními kluky.

Teď zamířil přes městský obvod Hammersmith ke Graceině škole, gymnáziu, které zvenku vypadalo jako vězení se zvýšenou ostrahou. Malé hřiště mělo ohrazené vysokým plotem s ostnatým drátem. Máma naléhala na to, aby se

s Grace sešel hned u školní brány, aby nemusela chodit domů sama. Dívku z nedaleké školy napadl gang. To se stalo několik týdnů po tom, co dorazili ze Států a usadili se v novém bytě.

Možná až bude trochu starší, bude Grace moct jít domů sama, ale ještě ne, a ne se zlomenou rukou.

Její škola končila o půl třetí. Leon měl trochu času na toulání se po obchodním domě King's Mall. Chodil tam každou středu a pátek, místo svého údajného fotbalu. Bylo tam teplo a sucho a často to dokázal udělat tak, že mu horká čokoláda ze Starbucks vydržela opravdu hodně dlouho, zatímco sledoval kolemjdoucí.

Prošel kolem výlohy, která poblikávala stejným obrazem asi z tuctu plazma televizí s širokoúhlou obrazovkou. Byl to zpravodaj a za jeho ramenem bylo něco, co vypadalo jako video z telefonu. Rozčtverečkované a rozmazané. Leon mohl rozeznat jen něco, co vypadalo jako kupa odhozeného oblečení, které někdo nechal uprostřed nějaké zaprášené ulice. Rychle si uvědomil, že ve skutečnosti jsou to těla, spousty těl, téměř nahodile poházená po silnici. Video trvalo jen několik vteřin, pak skončilo a znovu začalo. Přes dolní část všech těch televizí se vinul titulek.

V Nigérii propuknul neidentifikovatelný virus.

Přemýšlel nad tím, jestli to mělo co do činění s tím, co zaslechl dnes ráno u snídaně.

Rozhlédl se kolem; očekával pohled na to, jak se ostatní začínají shromažďovat a zírat na obrazovky. Hala ale byla

plná lidí, kteří měli mnohem méně času než on a určitě ho neměli dost na to, aby se poflakovali kolem a skrz výlohu sledovali televizi.

Ještě pár minut na to koukal, dokud nezačaly reklamy. Pak si uvědomil, že by měl radši pohnout a jít vyzvednout sestru.

„Mám o tebe strach, Leo."

„Jsem v pořádku, Grace," odpověděl.

„Ne, to nejsi. Nemáš *žádné* kamarády. Trávíš až moc času o samotě."

„Booože. Jsi snad moje matka?"

Grace pokrčila rameny, když šla vedle něj, drobná, štíhlá a jen z poloviny tak vysoká jako bratr. Vzal jí její růžovou školní tašku a přehodil si ji přes rameno, zatímco si upravila závěs.

„Někdy jsi vážně jako dítě, Leo. *Někdo* se o tebe musí postarat."

Grace to náhlé přestěhování do Londýna zvládala daleko lépe než on. Už byla pozvaná na několik narozeninových oslav a z toho mála štěbetání, které zaslechl, když byla na telefonu, to znělo, že už šplhá nahoru po společenském žebříčku svojí školy.

Zdálo se, že ta celá věc s exotickým přízvukem pracuje v její prospěch, a samozřejmě, že to využívala, a to tak moc, že vypadala jako nějaká předčasně vyspělá princezna z Beverly Hills. I před tím stěhováním, dříve v New Yorku, byla populární. Královna hřiště a součást všech mimoškolních aktivit.

Položila mu ruku na paži a vzhlédla k němu. „Chybí ti táta, že jo?“

„Nevím, trochu… možná.“

„Tak přestaň! Byl to úplný blbec, když takhle mámu podváděl!“

Leon si nebyl jistý, že to bylo *tak* jednostranné. Jo, měl něco s někým v práci. Ale máma nebyla úplně bez viny. Pořád se do něj navážela, pořád měla něco, na co by si stěžovala, co by na něj svedla. Bylo jedno, jestli to byly pantofle v chodbě, vousy v umyvadle, to, že přesolila večeři, nad kterou otročila, nebo to, že zůstával až moc dlouho v práci. Jednou zaslechl, jak ji nazval „zahořklou malou rachejtlí“, a uvažoval nad tím, proč se vůbec obtěžovali spolu být.

„Na to, aby to tak zpackali, jsou zapotřebí dva.“

„Muži!“ nesouhlasně zamlaskala Grace.

Leon se usmál. Grace se snažila mluvit jako dospělá, ale stejně většinou působila jako jeden z těch předčasně vyspělých dětských herců, kteří mluvili o *vnitřním dialogu* a *motivaci postavy*.

Zavrtěl hlavou. „Ježíši, Grace, proč nemůžeš být jako ostatní holky ve tvém věku a jen si hrát s, já nevím… *panenkami* nebo tak něco?

Unaveně si povzdechla. „*Hrají* si děti.“

Chvíli pokračovali v chůzi potichu, klestili si cestu podél více a více rušného chodníku, který se plnil časnými dojíždějícími a posledními dětmi, které šly domů ze školy.

„Mluvili jsme ale o tobě.“

„Ano, *mami*.“

Pohodila kudrnatou hlavou a vystrčila bradu. „Musíš se víc snažit, Leone. Mamka je už tak dost vystresovaná.“ *Mamka*. Grace se držela svého přízvuku, jako by to byl dar, zatímco Leon se ho snažil ze všech sil pohřbít.

„Nemusí se ještě strachovat o to, že jsi osamělý pako.“

„Mám kamarády, dobře?“

„Tak jak to, že nikdy nevolají nebo k nám nepřijdou?“

Bože. Dej mi pokoj.

„Protože si cením svého osobního prostoru. To snad zatraceně není zločin, ne?“

Grace se na něj podívala a lítostivě se na něj usmála. „Jen se snaž trochu víc, dobře?“

Lítost? Od dvanáctileté!?

„Jsem v pohodě, Grace. Můžeme prostě můj společenský život nechat být?“

Prošli kolem smíšeného zboží a ona se najednou zastavila. „Panebože!“

„Co?“

„Potřebuji si koupit noviny! Tenhle týden mají kupony na vzorky zdarma od Maybelline.“ Zamířila k otevřeným dveřím. „Zmeškám kupon a nebudu mít nic. Počkej tady.“

Leon poslušně přikývl a sledoval, jak jeho setra kráčí dovnitř. Na svůj věk byla moc malá, s hubenýma rukama a nohama, kostnatými koleny a dlouhými kudrnatými vlasy, které jí z obličeje uspořádaně držela čelenka… a tak *otravně* předčasně vyspělá. I jako dítě byla vůči Leonovi ochranitelská, poplácávala ho oddaně po nose, zatímco cucala lahev s mlékem.

Mezi halal masem, které viselo ve výloze, viděl ke sklu přilepené ručně psané reklamy. Pod markýzou leželo na stojanu odpolední vydání deníku *Evening Standard* a přes celou titulní stranu byl roztažený velký nápis.

ZÁHADNÝ VIRUS V ZÁPADNÍ AFRICE

Popošel o pár kroků blíž, aby si mohl článek přečíst.

... dnes se v několika izolovaných vesnicích v Nigérii, Kamerunu a Ghaně objevil dosud neidentifikovaný virus. Světová zdravotnická organizace už vyslala smíšený tým do třech oblastí, ve kterých byly nahlášeny symptomy. Máme zprávy o tom, že na místo vyrazili také členové Lékařského výzkumného ústavu infekčních chorob armády Spojených států, USAMRIID. Ani jedna z organizací zatím neokomentovala podstatu viru, i když někteří očití svědci ze zasažených vesnic hovořili o masivním krvácení a „vnějším krvácení", což jsou příznaky podobné ebole.

Grace vyšla z obchodu a listovala novinami při hledání své stránky s kupony.

„Viděla jsi to?" zeptal se Leon s prstem mířícím na stojan s novinami.

Na chvíli na titulek nakrčila obočí, než se vrátila zpátky ke svým novinám. „Ach, ty se moc strachuješ. Bude to další falešný poplach."

Zamířila rušnou ulicí k domovu. Leon se naposledy otočil zpátky na výlohu, než ji následoval.

ŠESTÁ KAPITOLA

Amoso, západní Afrika

Doktor Kenneth Jones se vyklonil ze svého místa, aby se mohl podívat z okna. Malé město Amoso nebylo ve tmě téměř vidět. Nesvítilo tam veřejné osvětlení, i když byla v jedné nebo dvou budovách vidět světla, podle všeho poháněná přenosnými agregáty. V okolí zahlédl několik ohňů v barelech s benzínem, ale jinak to vypadalo jako město duchů. Nic se dole nedělo, žádná auta na cestách, žádní chodci.

„Nevidím, že by se tam něco hýbalo," řekl do mikrofonu u svého krku.

Paprsek světlometu z vrtulníku se postupně proplétal úzkými uličkami a osvětloval vlnité železné střechy bytů pokryté anténami a disky satelitů. Jones zahlédl, jak se něco v intenzivním světle bledě zamihotalo a zmizelo. A znovu…

Jen plastový sáček nadzvednutý vrtulníkem.

Doktor Gupta se nahnul dopředu, aby se podíval. Průzorem ochranného obleku nemotorně narazil do okna.

Přes ohlušující rámus vrtulníku slyšel Jones ve sluchátkách Guptův hlas. „Sakra. Nevidím odtud nic užitečného… tyhle obleky od OSN jsou strašně velké."

Jones přikývl. Nenáviděl je. Byly hrozně nešikovné a špatně se v nich dýchalo. Jen tak tak držel na uzdě dusivý pocit klaustrofobie. Čím dřív dokončí získávání vzorků, tím lépe. I tak se nejprve budou muset dostat zpátky do narychlo postaveného operačního centra OSN, kde se stále v obleku třikrát opláchnou a teprve potom se jich zbaví.

„Je bezpečné jít dolů?"

„Napřed musíme najít místo na přistání, doktore."

Jones se podíval na těch pět mužů, kteří v kabině seděli naproti němu. Byli z francouzské cizinecké legie. Z elitních jednotek – Jones je znal díky jejich reputaci. „Napřed určíme bezpečný perimetr," pokračoval seržant jednotky. Měl silný přízvuk. „Pak půjdete. Rozumíte?"

Jones rychle přikývl.

„V klidu," dodal seržant. „Dobře se o vás dva postaráme."

Jones tohle nedělal poprvé. V roce 2014 byl v Sierra Leone při prvním propuknutí eboly a minulý rok bylo v Libérii podezření na vir Marburg. Tentokrát je ale ohrožovaly i ryze mechanické věci, a sice kulky teroristů. Proto je doprovázeli legionáři. On a doktor Gupta byli poučeni o tom, že by se v městě mohla vyskytovat povstalecká skupina Boko Haram. Vládní složky Amosa se už několikrát těchto teroristů zbavili a oni se vždy znovu vrátili jako neodbytná chřipka.

Doktor Gupta se otočil na ostatní muže v kabině vrtulníku. „Nevíme, jestli jsou tam dole nějací přeživší. Pokud ano, musíme si je držet od těla. Jestli je to ebola…“

Jones se podíval na doktora Guptu. „*Není* to ebola. Šíří se to moc rychle.“ Zkřivil obličej. „Zatím nic nevíme. Svědci nahlásili krvácení. Ebola, Marburg, horečka Lassa nebo to může být příbuzný patogen jednoho z těchto virů. Ale…“

Bylo tu jen devět vteřin dlouhé video z mobilního telefonu. Nic víc. Devět zrnitých roztřesených vteřin. Jediná vizuální informace, se kterou mohli pracovat. Doktor Jones viděl ta těla – dnes dopoledne jich v ulicích tohoto malého města ležely tucty. Slyšel hlas ženy, ječící, vyděšený, záběr zběsile přeskakoval ze strany na stranu.

Video pak rychle skončilo.

Gupta poslouchal vysílání, které přicházelo z jiné frekvence. Jones ho viděl přikývnout a odpovědět. Jeho slova se ztratila v ohlušujícím burácení, který vydávaly rotory vrtulníku. Pak se jeho hlas ozval čistě a rázně ve sluchátkách.

„Pilot nás teď vezme dolů.“

Vrtulník vyrazil kupředu. Klouzal nad městem, zatímco se jeho reflektor houpal ze strany na stranu. Hledal místo k přistání. Našel křižovatku, na níž nestála žádná auta, a vrtulník pak začal rychle klesat.

Město pod nimi se zdánlivě probudilo k životu. Zesilující vítr z vrtulníku bláznivě roztočil prach a odpadky. Konečně s jemným bouchnutím, které Jones spíš cítil, než slyšel, dosedli na zem.

Seržant otevřel posuvné dveře kabiny a nechal své čtyři muže vystoupit jako první. Vydrápali se ven na asfalt

plný děr, v oblecích neobratní a těžkopádní. Všichni dopadli na kolena a zkoumali perimetr rychlými a přesnými pohyby.

Jones sledoval, jak se seržant a jeho muži jeden po druhém postavili a zajistili si kryté pozice kolem vrtulníku. Ve sluchátkách ji praskaly šeptané rozkazy ve francouzštině a pak seržant konečně povolil doktorům vyjít ven.

Gupta Jonesovi poklepal na nohu. „Jsi připravený?"

Jones kývl. „Abych řekl pravdu, mám trochu strach."

„Byli bychom idioti, kdybychom ho *neměli*."

Gupta vyšel ven a Jones ho následoval. Nemotorně se při tom snažil udržet rovnováhu. Vzduchový systém na jeho zádech byl těžký a nutil ho naklánět se dopředu jako starou bábu, která nese dřevo na podpal. Rozhlédl se kolem. Vlevo od nich byla jedna z mála budov ve městě, ve které se svítilo. Cedule v hauštině a angličtině – *Opravy, prodej aut a náklaďáků* – napovídala, že tu byl nedávno autoservis. Cedule byla proděravělá kulkami a břidlicová zeď z obou stran kolem zvednuté stahovací rolety také.

Máme otevřeno.

V mihotavém světle své baterky si na křižovatce všiml hromad oblečení, které se třepotalo ve větru, jejž vytvářely zpomalující se listy vrtulníku.

Gupta opatrně přešel k jedné malé kupce a klekl si vedle ní.

Jones slyšel jeho hlas v interkomu. „Co je sakra tohle?"

Doktor Gupta ho přivolal k sobě.

„Jonesi… pojď sem a podívej se na to."

Kolega k němu přispěchal a poklekl vedle.

Nebylo tam žádné tělo, nebo alespoň nic, co by se dalo popsat jako *tělo*. Místo toho se dívali na směsici temně zbarveného oblečení omotaného kolem svazku hrbolatých a skvrnitých kostí. Vedle té kupy ležela lebka… z většiny to byla vanilkově zbarvená kost jen s kouskem tmavé kůže a chomáčem zbylých vlasů v místě, kde bývalo temeno oběti.

Pod kostmi a oblečením byla temná kaluž lepkavé tekutiny.

„Můj bože. Úplné zkapalnění všech měkkých tkání…“ Gupta zavrtěl hlavou. „Jen za pár hodin?“

„To je nemožné,“ zašeptal Jones.

Na silnici byly další kupky s oblečením a kostmi. „Zabíjí to rychle.“

Jones přikývl. Bylo mu jasné, kam tím Gupta míří. Zabíjelo to tak rychle, že oběti ani nestihly dojít do nějakého zdravotnického zařízení. Doslova se sklátily tam, kde stály.

„To je… *povzbudivé* znamení,“ řekl Gupta. To nebyla dobře zvolená věta. „Alespoň to vypadá, že tu není žádné období inkubace.“

„Blesková infekce,“ řekl Jones. Možná, že bude tenhle patogen, ať už je to cokoliv, až moc účinný. Žádní hostitelé nepřežijí dost dlouho na to, aby infekci tiše přenesli na čerstvé oběti. Snad virus sám vyhoří, než se bude moci rozšířit příliš daleko.

Gupta vytáhl malou plastovou schránku a pipetu na vzorky. Položil ji na zem a odšrouboval víko. Potom pipetu zvedl prsty v tlustých rukavicích. „Odeberu vzorek tekutiny.“

Opatrně se hrotem pipety dotkl tmavé kapaliny. Jones by přísahal, že viděl, jak se hladina lehce zachvěla nebo zvlnila. Gupta zmáčkl gumovou část pipety a pustil ji. Ven vybublal vzduch a tekutina, hustá jako sirup, začala stoupat dovnitř úzkého skleněného válce. Nakonec pipetu uložil zpět do schránky a zašrouboval víko.

„Měli bychom se porozhlédnout kolem… pokusit se zjistit, jestli jsou tu nějací přeživší."

Gupta přejel světlem baterky po přední části autoservisu. Přes napůl zvednutou stahovací roletu se ven rozlévala záře osamoceného LED světla.

Přešli přes nerovnou cestu, která byla plná prasklin a děr. Byl to desítky let starý asfalt, jenž potřeboval obnovit. Gupta se sehnul pod zvednutou roletu. Jones ho následoval dovnitř. Olejem potřísněná zem byla plná potrhaných dek, odhozených konzerv od jídla, zásobníků a zbraní AK-47.

„A do prdele," zašeptal Jones. Gupta ho slyšel a přikývl.

Město bylo zpátky ve vlastnictví Boko Haram.

„Museli tady bydlet," řekl Jones.

„Nevidím tu ale žádná těla."

„Pak tedy museli utéct."

„To mě nepřekvapuje," řekl Gupta. Propagační videa Boko Haram je zobrazovala jako štědré ochránce a zastánce lidí. Ve skutečnosti si vzali, co chtěli, unesli, koho chtěli, a pak se vydali dál.

Seržant se sehnul pod roletu a postavil se vedle nich. „Je všechno ok?"

Oba přikývli. „Jsme v pořádku," řekl Jones. „Úplně."

Přikývl. „*D'accord*." Rozhlédl se kolem. „Byli tady ti bojovníci."

„A rychle to tu opustili."

Seržant zavrtěl hlavou. „Ne, rychle ne. Nechali by tady zbraně." Rychle ve francouzštině vyštěkl rozkaz a o pár vteřin později se pod roletou protáhli dva z jeho mužů a připojili se k nim. „Vy dva tu zůstaňte. My to tady zkontrolujeme."

Gupta a Jones souhlasili.

Jones sledoval vojáky. V tichosti zkoumali každý temný kout autoservisu, jeden vždy šel a dva ho kryli. Nakonec prošli zadním vchodem a zmizeli z dohledu.

Gupta se na něj podíval. „Vyděšený?"

„Hodně."

„Já taky."

„Tohle není ebola." Guptův komentář zněl jako něco mezi otázkou a prohlášením.

Jones zavrtěl hlavou. „Žádný patogen nepracuje takhle rychle. Není to Marburg. Není to L21–N. Nemám nejmenší ponětí, co to je."

„Možná chemická zbraň?"

Pokrčil rameny.

Najednou se jim ve sluchátkách s praskáním ozval seržantův hlas. „Doktore Jonesi? Doktore Gupto. Přijďte prosím!"

Rychle se na sebe podívali a pak pospíchali ke vchodu v zadní části autoservisu. Jones vešel první. Viděl světla baterek, jak se míhají sem a tam místností, která vypadala jako malý sklad. Bylo těžké rozumět tomu, co v jasných

záblescích paprsků spatřil. Otočil se doprava, uviděl vypínač a nadějně ho stiskl.

LED světlo na stropě několikrát neochotně zablikalo a pak konečně naskočilo.

„Bože!“ zalapal po dechu Jones. Podíval se dolů na hromádku oblečení a kostí a kaluž tmavě hnědé drtě pod nimi… a pak na tu bizarní věc rozprostřenou po zemi.